

[Justitsministeren.]

homofile tidsskrift Vennen indhentede justitsministeriet i efteråret udtalelser fra anklagemyndigheden om bestemmelsens virkning i praksis. Københavns politi var af den opfattelse, at den nye bestemmelse har været medvirkende til, at de homofile betalere nu søger partnere, der er noget ældre, end det tidligere har været tilfældet. Dette synspunkt støttes af det ret beskedne antal sager om overtrædelse af bestemmelsen, ca. 30 om året. Er denne opfattelse rigtig, er en væsentlig del af motiveringen for bestemmelsen opfyldt: at begrænse de menneskeligt og socialt skadelige virkninger, som kan følge af, at ganske unge mennesker indlader sig på homoseksuel prostitution.

Det var endvidere anklagemyndighedens opfattelse, at der kun var rejst tiltale i det omfang, det efter bestemmelsens indhold og de forarbejder, som jeg her har redegjort for, måtte anses for tilsigtet. Det afgørende for, om tiltale er rejst, er, om der har foreligget et aktivt udnyttelsesagtigt forhold fra den pågældendes side, således navnlig når han har truffet en tilfældig mand på gaden eller en restaurant og ved løfte om betaling formået ham til at deltage i et kønsligt forhold. Det er ikke nødvendigt, at der har foreligget en udtrykkelig aftale om ydelse af vederlag, når det dog ligger klart, at ydelse af vederlag har været en afgørende forudsætning for, at den mindreårige har villet indlade sig med den homoseksuelle betaler.

Med hensyn til strafudmålingen kan jeg oplyse, at straffen for overtrædelse af § 225, stk. 4, efter domstolenes almindelige praksis fastsættes til en betinget straf af hæfte i 14 dage, når den pågældende ikke tidligere er straffet for overtrædelse af § 225.

Det er klart, at justitsministeriet fortsat med interesse vil følge udviklingen på dette område, men skal jeg give udtryk for en vurdering på indeværende tidspunkt, må det være, at de erfaringer, der er indhøstet i den foreløbig ret korte tid, ca. 2½ år, hvori loven har været i kraft, ikke giver mig grundlag for at tage noget initiativ med hensyn til en ændring af den omhandlede bestemmelse.

Helga Pedersen: Jeg takker den højtærede minister for den udførlige besvarelse af spørgsmålet, og jeg har kun det tillægs-spørgsmål at føje til, om ministeren har nogen sager på vej til højesteret, eller om man finder, at den foreliggende praksis fra landsretten er tilfredsstillende.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Mig bekendt er der ikke i øjeblikket nogen sager på vej til højesteret, men højesteret har i to tilfælde taget stilling til denne lovbestemmelse og har derved underbygget den domstolspraksis, jeg nævnte.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af **Knud Thomsen** til handelsministeren:

„Vil ministeren oplyse, hvornår overskydende vederlags- og tantiemebeløb, der i overensstemmelse med lov om udbyttebegrænsning m. v. er krediteret på en særkonto, kan frigives til udbetaling, under forudsætning af at regnskabsåret er kalenderåret?“

Knud Thomsen: I lov om udbyttebegrænsning m. v. bestemmes det, at aktieselskaber og en række andre selskabsformer i de første to regnskabsår, som udløber efter 28. februar 1963, ikke må anvende større beløb til årsudbyttet end gennemsnittet for de 3 år, der senest har været afsluttet inden 1. januar 1963.

I samme lovs § 4 beskæftiger man sig med begrænsning af vederlag til bestyrelser og tantieme til medlemmer af direktioner i aktieselskaber og en række andre selskabsformer, og § 4 fastslår, at det samlede vederlag til bestyrelsesmedlemmer og tantieme til medlemmer af direktioner ikke må overstige gennemsnittet af de beløb, der har været anvendt dertil i de forudgående tre regnskabsår.

Denne bestemmelse er altså helt klar, for så vidt det er tilfældet, at de kompetente selskabsorganer — som regel vel en generalforsamling — selv fastsætter, hvad der skal udbetales dér. Hvis imidlertid vederlag og tantiemebeløb hviler på et retligt grundlag, d. v. s. på vedtægtsmæssige bestemmelser eller kontraktlige forhold, opstår der det